

hield hij zich buiten de in 1932 opgerichte sociëteit van kunstenaars de Oase, die in de daktuin van Hotel Atlanta een bloeitijd beleefde. Wel had hij omgang met collega's als Wout van Heusden, die evenals hij hielden van de rust waarin zij konden werken in een stad met naar hun inzicht meer daad dan praat. Toentertijd werden Henk Chabot, Wout van Heusden en Cees Timmer door velen als de belangrijke figuren van Rotterdam beschouwd.

Na hun terugkeer in Rotterdam konden de Chabots niet meer aan het stadsleven wennen, zodat zij in april 1934 gingen wonen in een vervallen daglonershuisje aan de Rechter Rottekade 95. Daar in de polder vond hij iets terug van de inspiratie en het geluk uit de Zeeuwse tijd. Voor de schilder Chabot betekende deze verandering van milieu ongedacht veel. In de tot atelier gepromoveerde kleine schuur achter het huisje werkte hij in zijn blauwe overall, gewoonlijk op klompen die hem ook bij het tuinieren dienden. Mede bepalend voor zijn ontplooiing was de vriendschap met de eminente kunsthandelaar Carel van Lier, die voortspoot uit de jaarlijkse exposities in de gerenommeerde kunstzaal aan het Rokin te Amsterdam. Chabot spitste zijn werk nu toe op deze tentoonstellingen, waar het in wijdere kring dan ooit de aandacht trok. Vooral de doorwrochte kritieken van S.P. Abas, te Amsterdam medewerker voor beeldende kunst van de Nieuwe Rotterdamsche Courant, gaven telkenjare een beeld van zijn ontwikkeling, met de nadruk op de stijgende lijn. Abas heeft dadelijk het bijzondere schilderkunstig vermogen van Chabot onderkend en tot in 1940 allerlei hoogtepunten van zijn oeuvre die door de tijd als zodanig zouden worden aangewezen, op voorhand aangeduid, zoals in 1938 het magistrale schilderij Tuinder. Weer in één mens was daarin het beeld van de toenmalige crisis geconcentreerd. Het doek werd door de directeur van Carnegie Institute te Pittsburg uitverkoren voor zijn jaarlijkse tentoonstelling van moderne kunst. Tal van Nederlandse critici schonken aandacht aan zijn werk, doorgaans in sterk positieve zin, echter ook meermalen gewagend van invloed van de Belgische schilder Constant Permeke. Daarmee was Chabot verre van gelukkig en hij achtte dat ook niet ter zake, hoezeer hij Permeke ook bewonderde. De in deze tijd opkomende nationaal-socialistische pers uitte zich vaak heftig tegen Chabots voorstelling van mensen en dieren.

In de jaren dertig ontving hij enkele opdrachten, waaronder het verzorgen van een decoratieve achtergrond voor het De